

Η ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΖΩΗ Η ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΗ

'Η' άχαριστία του Μιχαήλ Καλαφάτη... Η σύλληψις και έκθρόνισις τής αυτοκρατειράς... Η Ζωή κλείνεται διά τής βίας σέ μενακτήρι... Η άναγκάσις του λαού... Θάνατος στον Καλαφάτη!... Τό πλήθος μαινεται, σφάζει και κυρπελεί!... Η πομπή του Μιχαήλ... Ο αυτοκράτωρ ύβρίζεται και λιθοβολείται... Τά δρματικά γεγονότα τής Άγιας Σοφίας... Η λημονημένη πριγκήπισσα Θεοδώρα... Οκου ο λαός τήν ξαναθυμάται και τής φοβάει διά τής βίας τού στέμματος... Η είσοδος του όχλου στα άνάκτορα... Η τύφλωσις του αυτοκράτορος και του πρσβυτερου, κλπ.

IV

Είδαμε στό προηγούμενο φύλλο πώς, μετά τού θάνατο του αυτοκράτορος Μιχαήλ ΙΙΙ, ή σύζυγός του άνέβασε στό θρόνο τόν άνεψιό του Μιχαήλ τόν Καλαφάτη, τόν όποιο είχε υιοθετήσει, και πώς άκόμα ό νέος αυτοκράτωρ, άμέσως μετά τή στέψη του, άρχισε νά πληρώνει μέ τή χειρότερη άχαριστία όλους όσους τόν είχαν ενοργητήσει.

Κ' έν πρώτοις, έξλεισε τήν αυτοκράτειρα στον γυναικωνίτη της κ' άπομάκρυνε άπ' αυτήν όλες σχεδόν τής γυναίκες τής άκοιλουσίας της. Τής περιόρισε όχι μόνο τής σατάτες που έκανε πρώτα, αλλά κ' άστα τ' άναγκάσις της έξοδα. Άνδρσποι τής έμπιστοσύνης του τή επέβλεπαν αίσθηρά κ' αυτός δεν έκανε τίποτε άλλο, όπου κ' έν βασιζόταν, παρά νά τήν χοροιδείη και νά τήν γελιοποιή.

Ένομητεζού, οι συγγενείς του, τούς όποιους είχε συγγεντεώσει μέσα στό παλάτι, τόν συμβούλευαν ότι θα έκανε φρόνιμα νά έκθρονισή τή Ζωή, άν δεν ήθελε νά ύποστη κ' αυτός τήν τύχη τόν προκατόχου του. Ο Μιχαήλ V, άφού διάταξε στην άρχή κάποις, στό τέλος νόμισε πως μπορούσε νά κινή αυτό τού πραξικόπημα, χωρίς νά διακινδυνεύσει τίποτε. Είχε τή βεβαιότητα πως ο λαός δεν θα έλεγε τίποτε, γιατί πιστεπε πως ήταν άγαπητός σ' αυτόν.

Έτσι, έχοντας έμπιστοσύνη στον έναντό του, περιφρονώντας τής συμβουλές τόν φρονιμότερον αείλων, άποφάσισε στις 18 Απριλίου 1042 νά διοική τήν ενοργεσία του.

Κατά τή νύχτα λοιπόν τής Κρισιάζης προς τή Δευτέρα, ή Ζωή συνελήφθη στό διαμερισμάτ της μέ τό πρόσημα ότι είχε άποπειραθή νά δηλητηριάσει τόν αυτοκράτωρ. Του κάκων ή φτοχή διαμαρτίσαν, χτυπιόταν κ' έθόριζε. Οι άνδρσποι του Μιχαήλ τήν έποδίδσαν διά τής βίας μαζί μέ μι ά γυναίκα τής άκοιλουσίας της σ' ένα πλοίο και τήν ώδηγησαν στό νησί τής Πριγκηπου. Έκει, σύμφωνα μέ τής διαταγής του Μιχαήλ, τήν έξλεισαν σ' ένα μοναστήρι, τής φόρεσαν διά τής βίας τά όσα και τής έκοιαν νά μακρύν τής μαλλιά, που ήταν πειά γριζία, τά όποια κατόπιν τά πήγαν στον αυτοκράτορα για νά του δείξουν ότι ή θέλησις του είχαν εκτελεσθή!...

Άφού ξεφορτώθηκε έτσι τήν αυτοκράτειρα, ό Μιχαήλ συγγεντεωσε άμέσως τήν Γερουσία, στην όποια άνήγγειλε άποπροσώπως τήν έκπαισις της από τού θρόνου.

Μά ό άζήριος αυτοκράτωρ είχε κάνει τής δουλειές του, χωρίς νά ύπολογίση στην παρσπαράδοτη άφορσισις του λαού προς τό μακεδονικό όικο, του όποιου τελευταίος γόνος ήταν ή Ζωή.

Έτσι, μόλις μαθεύτηκε στην πόλι ή είδησις τής έκθρόνισις τής αυτοκρατειράς, μιά έκτακτη ταραχή άρχισε νά έπικρατή. 'Όπου κ' άν γριζιές, δεν έβλεπε παρά πολιτες λιπυμένους, ξεσορμισμένους νά συζητούν ζωηρά, συγγεντεομένοι σέ μεγάλους όμιλους, τούς όποιους μέ δικαστικά διέλυε ή αυτοκρατορική φρουρά. Η γυναίκες που πάντο φρανόντουσαν έξωρατικά ερεθισμένες και γέμιζαν τούς δρόμους μέ τής άπειρηπές κραυγές τους...

Τέλος, ό διοικητής τής πόλεως παρουσιάστηκε στην άγορά, για νά διαβάσει στό λαό τού διαγγελλια του αυτοκράτορος, διά τού όποιον άνήγγειλε τήν έκθρόνισις τής Ζωής. Μά δεν πρόφτασε νά τελειώσει τήν άνάγνωσις του, όταν έξαφνα μι' άγρια φωνή άκούστηκε μέσ' από τού πλήθος:

— Δεν θέλουμε τόν καλαφάτη τού λιμανιού γι' αυτοκράτορα!... Θέλουμε τή νόμιμη αυτοκράτειρά μας, τή μητέρα μας Ζωή!...

Αυτό έπτασε κ' άμέσως στην κραυγή έκείνη απάντησε όλος ό συγγεντεομένος λαός κ' ένα στόμα: «Θάνατος στον καλαφάτη!... Θάνατος στον καλαφάτη!...» και, σαν ένα τεράστιο κήμα, ώρησε έμπρός!

Η επανάστασις είχε πειά έκραγή.

Βιαστικά, τού πλήθος ώλιπστηκε μέ ότι είφρισε μπροστά του και άρχισε νά τρέξη μέσ' άπ' τήν πόλι, άνοιγοντας τής φυλακές και πυρπολώντας και λεηλατώντας τά σπίτια τόν φίλων του αυτοκράτορος. Σέ λίγο δε βρισκόταν μπρός στό παλάτι, εναντίον του όποιον άρχισε νά έπίθεται μέ λίσσα, παρ' όλη τήν άπόγνωσι τής φρουράς του.

Ο Μιχαήλ, βλέποντας ότι άπό στιγμή σέ στιγμή θα έλεφε στό χέριο του μαινόμενος όχλος και καταλαβαίνοντας ότι δεν ύπορχε άλλος τρόπος σωτηρίας, άποφάσισε νά κινή μιά παρσχωρήσις επαναστάτες. Έστειλε λοιπόν έμπεισμένα στην Πριγκηπου ένα πλοίο, μέ τό όποιο οι άνδρσποι του ξαναφέραν στό παλάτι τή Ζωή, ή όποια ήταν πολν άνήσυχη, μι ξερόντας τή συνέβαινα. Τότε, χωρίς νά τήν άφήση κίν ν' αλλάξή τά ρούχα τής μοναχής, τήν έπηρε μάζε του και τήν ώδηγησε στον 'Ιππόδρομο, στό αυτοκρατορικό θέατρο, από τό όποιο και παρσισιάστηκε στό πλενό της στον έξωρομένο όζλο.

Μά ό Μιχαήλ, είχε πέσει έξω στους ύπολογισμούς του.

Ο λαός, μόλις είδε τήν αυτοκράτειρά του μέ όσση μοναχής, άντι τής βασιλικής της περιβολής, άντι νά καθιστάση, έξαγριώθηκε άκόμη περισσότερο. Του κάκου ό αυτοκράτωρ προσάθηκε νά μιλήσει προς τούς επαναστάτες. Ο λαός τού άπαντούσε μέ βλαστήμιες και πετώντας τόν πέτρος. Τότε, βλέποντας τόν κίνδυνο που διέτρεχε ή Ζωή του, έσπευσε νά καταρνήγη και πάλι στό παλάτι, περίττομος, χαμένος...

Ένομητεζού όμως μέσα στην Άγία Σοφία διαδραματιζόταν άλλα γεγονότα, έξισσο σοβαρά, μι έντελειός άπόφασις.

Η Ζωή, όπως είπαμε στην άρχή, είχε και μι' άλλη άδελφή, τή Θεοδώρα, ή όποια, μετά τού θάνατο του πατέρα της, άνέβρισε κ' αυτή στο θρόνο ως συμβασιλεύουσα αυτοκράτειρα. Μά ή Ζωή μσοδσε τή Θεοδώρα κ' έφερε τήν παρσισις της στό παλάτι ένολογητικά. Γι' αυτό στην άρχή, τήν έβαλε υπό έπιτήρησι, κ' έπειτα, άφού άπεθύνη εναντίον της τήν κατηγορία ότι συνομοτιοσε κατά τού καθεστώτος, τήν άπομάκρυνε από τό παλάτι και τήν έξλεισε σ' ένα μοναστήρι, όπου έβαλε, μπροστά της, και τής έξόνοσε τού κεφαλι.

Έτσι, σιγά-σιγά, ή άτυχής Θεοδώρα ξεχαχτηκε μέσα στο μοναστήρι της. Μά όταν ό Μιχαήλ V έξεθρόνισο τήν εδογέτοιά του, οι επαναστάτες, θέλοντας ν' άντιτάξουν στο σφετεριστή αυτοκράτορα ένα νέσιμο διάδοχο του θρόνου, τή θυμήθηκαν. Άμέσως τού πλήθος έτρεξε στο μοναστήρι της και τής προσέφερε τού αυτοκρατορικό στέμμα. Μά εκείνη είδισις και δεν ήθελε νά τό δεχθή. Τότε ο λαός τήν έπηρε σχεδόν διά τής βίας, τής έκοισε απάνο στους ώμιους τόν αυτοκρατορικό μανδύα κ' επενφρσινώτας τήν, έχοντας τά σπαδιά γυνιά, τήν ώδηγησε θοιμειβεντικά στο ναό τής Άγιας Σοφίας. Έκει ό Πατριάρχης, που ήταν άρσοφισμένος στην οικογενεία της, τήν έσπερε συν αυτοκράτειρα τής Ζωής.

Αυτά συνέβησαν τή Δευτέρα τού βράδι. Συγχρόνως, μέσα στην Άγία Σοφία, οι επαναστάτες σχημάτισαν νέα Κυβέρνησι, τής όποις ή πρώτη δουλειά ήταν νά προκηρύξουν στό λαό τήν έκθρόνισι του Μιχαήλ V Καλαφάτη και νά διοική νέο διοικητή τής Κωνσταντινουπόλεως. Μά οι επαναστάτες δεν είχαν πετύχει τίποτε, έφρσσαν τού αυτοκρατορικό άνάκτορο ένδοτισο άκόμα. Καθ' όλη τήν ήμερα τής Τετάρτης, άλλεπάλληλοι όδομοι ένγναν εναντίον του, κατά τής όποις σκοπιώθηκαν κ' από τά δύο μεριά, πλέον τών 3.000. Τέλος, κατά τού βράδι τού πλήθος κόνοντας μιά ύπεράτμη προσάθεια νά εσορμισή μέσα σ' αυτό, άγριο, μαινόμενο, σφάζοντας όσους σπαντούσε μπροστά του και λεηλατώντας τά πάντα...

Ότόσο ό αυτοκράτωρ Μιχαήλ, ό θεσις του και προηπιτοργός Κωνσταντίνος και μερισσο συγγενείς τους, πρόφτασαν νά σωθούν, μπαίνοντας σέ μι βάρκα και καταφεύγοντας διά θαλάσσης στο περίορι μοναστήρι του Στουδίου. Έκει οι δύο νικημένοι, ό αυτοκράτωρ κ' ό προηπιτοργός,

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΧΡΕΗ... ΤΙΜΗΣ

Ο Ιππότης Τάλμποτ ήταν στην εποχή του περίφημος τόσο για το πάθος της χαριτοποιίας όσο και για την άρρητιάδα του. Ένα βράδυ έπαιξε οκά με τον Ιππότη των Γκραμιόν, ο οποίος και του εξέδωσε τεραστίως λίρες. Ο Τάλμποτ δεν είχε χρήματα επάνω του και υπεσχέθη στον Ιππότη ότι θα του καταβάλει το χρέος του εντός τρισεξατημέρου.

Την επόμενη όμως ο Τάλμποτ συνελήφθη και φυλακίσθη για κάποιο πολιτικό παράπτωμά του, ή περιπέτριά του δε αυτή τον έκανε να λησμονήσει το χρέος που είχε αναλάβει. Όταν βγήκε από τη φυλακή, έτοιμάθηκε να φύγει για ένα ταξίδι και, μεταξύ των άλλων γνωστών του, έπληξε η αποχαρκτηση και τον Ιππότη ντε Γκραμιόν.

Ο Ιππότης, βλέποντας ότι ο όφελής του δεν του έκανε τον παραμικρό λόγο για το χρέος του, θέλησε, με όσο μπορούσε λεπτότερο τρόπο, να του το υπενθυμίσει. Και, απομακρυνόμενος τον του είπε:

— Σου είχονα, Ιππότη, στη διάκριση του ταξιδιού σου να είσαι ήγέστωτος. Αν όμως τύχη κι άρρωσθήσης, θημήσου με όταν θα συνάστως τη διαθήκη σου!..

Τα λόγια αυτά έφεραν άμέσως στη νύημη του Τάλμποτ το χρέος του.

— Άγαπότη μου Ιππότη, απάντησε γελώντας, για να μην περιμένεις να πληρωθής απο τη διαθήκη μου, σου αφήνω ως ένεργον... την φιλενάδα μου, μέχρις ότου εξοικονομήσω και σου στείλω το ποσό που σου όφείλω.

Κ' έτσι πράγματι έγινε. Ο Γκραμιόν εκράτησε ως ένεργον την φίλη του Τάλμποτ—μια νεαρή άρρωστη—την οποία ξαναγνώρισε στο φίλο του μόλις έλαβε τις τεραστίως λίρες!..

ΑΔΗΜΟΝΗΜΕΝΗ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΣΤΕΡΙ ΚΑΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Πρίν ήρθα εδώ στα ξένα για την ξηνητεριά τριές χρόνους άγαπούσα μια άμορφη ξανθή. Ήταν λεπτό λουλούδι, και το λουλούδι αυτό άόμοια στην καρδιά μου μοσχοβολάει κι' άνθη.

Σάν ήρθα εδώ*στα ξένα, σε τόσο μακρινό, μια κόρη μαριωμάτα άγίατη ξανθή. Είν' άστρο εδώ ριγμένο απο τον ουρανό και μέσα στην καρδιά μου γλάστρα φεγγολιά.

Και τώρα δύο άγάτες με τρανούν μαζί κι' όταν τη μια λατρεύω την άλλη άγατώ. Ή μια την άλλη τρέφει, ή μια την άλλη ζη και ψάλλω την καινούργια με τον παλιό σκοτώ.

Γιατί γελάτε τάχα; Ποι τούδα γαριτώ όποιος λατρεύει τ' άνθη τ' άστια να μισή; Μελιχρονή μου ξενή, είσα άστρο χηλιετώ, ξανθή μου Έλληνοπούλα, είσα λουλούδι έσού.

† Ω. ΠΟΛΕΜΗΣ

γράφαν οάσα, έλπίζοντας ότι έτσι θα έσοζαν τη ζωή τους.

Έντιμοταξό ο νικητής όβλος παραιήρεσε απο ένδοξασμό. Άλλοι όπως γράφει ο Ψελλός—προσέφεραν τάματα στο Θεό. Άλλοι έπενηρμούσαν την αυτοκράτειρα, και άλλοι χόρευαν στις πλατείες και τους δρόμους, τραγουδώντας. Ή Ζωή, την όποιαν ο Μιχαήλ πριν αποδράση, είχε ελευθερώσει, και ή όποια είχε αναλάβει όλη τη δύναμή της μέσ' στο παλάτι, μέσ' στην εύτυχία της, ήταν τώρα διατεθειμένη να συγχώσει τους πάντες. Μα στην Άγία Σοφία, γίγνο απο τη Θεοδόρα είχαν πολύ διαφορετικέσ άντιλήψεις, τό δε πλήθος ζητούσε την άσπρηή τιμωρία των ένόχων.

Του κάκου ή Ζωή προσάθηκε να πείση τη Σύγκλητο να λειφουν ή άσπρηή. Τού κάκου, μήπως στον όβλο, απο τον έξωσθητή του ή αναστόρου ειχαριστόντας τον για την άφοσίωσή του. Όταν θέλησε να συνηγορήσει για τον έκπεσιμένο αυτοκράτορα, ο λαός με μια φρονή της απάντησε: «Θάνατος στον καινούργιο, στον άτιμο!.. Νά παλουκωθή!.. Νά σταρωθή!.. Νά τυρωθή!..»

Ένα όμως ή Ζωή έδίσταξε, ή Θεοδόρα είχε άρχεισι τη δούρα της. Κατόπι διαταγής της, ο διοικητής της Κωνσταντινουπόλεως, συνέλαβε στο μοναστήρι του Στουδίου, τον ένθρονισμένο αυτοκράτορα και τον προηγουένο του και τους μετέφερε στην Κωνσταντινουπόλη. Έξεί, μπροσά στα μάτια των συγκαλητικών, μέσ' στο δρόμο, ο λαός, μαινόμενος, οδύλιότανον οάν τα θηρία, όχιτες ενάντιον τους και τους έβγαλε τα μάτια. Έπειτα τους έξώρισε...

Ή έπανόστασε είχε τελειώσει πια, μια ή Ζωή είχε και πολλές άλλες περιπέτειες στη ζωή της, τις όποιες θα δηγηθοήμε στο προσεχές...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΘΡΙΑΜΒΟ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ 1912—13

Ο Βενιζέλος και ο Βασιληάς. Το τρίτο παπούτσι. — Για λούσα ήρθαμε δώ πέρα η Ή χολέρα. Η ψυχραιμία του Κωνσταντινου. Ο Βελισσαρίου και ο σωφέρ. Πώς πληρώθηκε ένα... χατήρι. Ο δειλός Κρηιώτης. Η όργη του Βελισσαρίου. Πώς έώθη ή σημαία του 15 συντάγματος. Πολυμενάκος και Μακρυγιάννης κλπ.

Κατά την περίοδο του πολέμου του 1912 ο προηγουένοσ z. Βενιζέλος θέλησε να συναντήση το βασιλέα και να συνηγορήη μαζί του για μερικά φλέγοντα ζητήματα. Ή συνάντησης των, έλλειψε άλλον καταλληλοτέρο μένος, έγινε μέσα σ' ένα ασηροδρομικό βαγόνι κοντά στο Λερίω-Ισάω. Ένα σινομιλούσαν και άντηλλασσαν τις γνώμες των για διάφορες σπουδαίες ίσότητες, ο z. Βενιζέλος άντελήφθη ότι το ένα παπούτσι του βασιλέος είχε τριπήσει απο μπροστά και κόντενε να βγη έξω το δάχτυλό του!..

— Μα έγκαταλείψατε όλοσούδιον τον έντω σας, του παρετήρησε ο προηγουένοσ διακόποντας τη συνομιλία.
— Άμ' για λούσα ήρθαμε εδώ πέρα, κίρη προηγουένοσ!... του απάντησε χαμογελόντας ο Κωνσταντινωσ.

Κατά την ίδια πάλι εποχή ένδο περνούσαν άπ' τα καταληφθέντα έδάγη ο βασιλέυς μαζί με τον προηγουένο, ο z. Βενιζέλος άντελήφθη κοντά σ' ένα τριμα μερικώσ στρατιώτες που είχαν μαζέψη όλο γύρω απο κάτι άνησθητο, προφανώς.
— Τι συμβαίνει τάχα ήδώ πέρα; ρώτησε με περιέργεια.

— Ά... θάθουν ένα στρατιώτη που πέθανε απο χολέρα, απάντησε άτάραχος ο Κωνσταντινωσ.
Ο z. Βενιζέλος, έκπληκτος για την περιηροήνησι που έδειχνε προς τον κίνδυνο ο βασιλέυς, τον έκάπταξε καλά στα μάτια και του είπε:

— Και δεν φοβάστε καθόλου, Μεγαλειώτατε; — Άν ήταν να φραγώμασε άπ' τη χολέρα, αποσώθηκε γελώντας ο Κωνσταντινωσ, δεν θα έπρεπε να πολυμήσοιμε...
***

Κατά τη διάρκεια του Ήπειρωτικού άγώνος είχε απαγορευθή ζύστε στους σωφέρ να δέχονται σ' αυτοκίνητά τους άξιωματικώσ ή στρατιώτες που δεν είχαν άδεια άπ' το Έπιτελείο.

Μια μέρα ο Βελισσαρίου κατεβαίνοντας απο το μένος των Ίωαννίνων συνάντησε στο δρόμο ένα στρατιωτικό αυτοκίνητο που πήγαινε για την Προέδρια. Ο ήρωικός ταγματάχης σταματήσε τότε το σωφέρ και τον ρώτησε αν μπορούσε να μη σ' αυτοκίνητο. Ο σωφέρ άνεγνωρίσε άμέσως τον ταγματάχην, ο όποιος ήταν πατριώτης του, και τον έπληξε μαζί του με προημία. Στο δρόμο δε του έδιηλοσε την ταυτότητά του και του είπε ότι τον έδήχθηκε έπειδή ήταν πατριώτης του, μολονότι είχε άσπρηή διαταγή να μην παραλαμβάνη κανένα, χωρίς την άδεια του Έπιτελείου.

— Άφού είνε έτσι, άπαντά ο περσιχαριώσ ταγματάχης, σου επιβάλλω ένα μήνα περιορισμό, για να μάθης άλλη φορά να μην κίνης χατήρια στους πατριώτες σου!..
***

Ο Βελισσαρίου ίστορήσθηκε κάποτε ότι ένας πατριώτης του, ύπολογαγός απο την Κίμη, ήταν δειλός στις μάχες. Τον έπλησισε λοιπόν μια μέρα και του είπε αποτόμα με ήρωσ έπιτακτιώ:

— Άκουσε εδώ, κίρη άξιωματικέ. Απο σήμερα θα πάγης πια να λές πως είσαι απο την Κίμη. Κίττα μην κίνης άλλωώς, γιατί θα σου κόψω το κεφάλι...
— Μα, κίρη ταγματάχην... είπε ταρναμένος ο ύπολογαγός.

— Τίποτε. Η Κίμη όσ τα σημερα δεν έχει βγάλει ουτ' έναν φοβηταίωρη. Όποιος αισθάνεται δειλία μέσ' στην κω... του, δεν αξίζει να λέγεται Κρηιώτης...
***

Στην κραιότερη στιγμή της μάχης τους Προέντε-Λάν ο συνταγματάχης Πολυμενάκος σκέφτηκε ότι δεν ήταν σωστό να πείση στα χείρα των έχθρων ή σημαία του συντάγματός του. Γι' αυτό κάλεσε κοντά του το σημασοφό Κώστα Μακρυγιάννη, ένα ήρωο παλληκαρία, και του είπε:

— Το σύνταμά μας κινδυνεύει. Πάρε τη σημαία και φρόντισε να έκτελέσης το καθήκον σου. Είμαι βέβαιος ότι δεν θα με ντροπισήσης.

Ο Μακρυγιάννης άποσώθηκε σ' ένα διάσος μαζί με την έξαιμελη φρουρά της σημαίας και σταμάτησε σε μια ροηματία. Σε λίγο όμως είδαν να βγαίνουν μέσ' άπ' τη ροηματία κίμημα δεκαεπτατάχια Βούλγαροα και να τρέχουν προς το μένος τους. Ο σημαιοφόρος με τους έξη φρουροούς τους έβαλαν στο ντοφεκάδι. Οι Βούλγαροα μπροσά τους συνέχισε οιοδοθόντες την αναγκάσθησαν να γυρίσουν πίσω και σε λίγο ο συνταγματάχης βρισκόταν κοντά στη σημαία του ήρωικού συντάγματός του, νικητής και περιήφανος.

